ĢENERĀLADVOKĀTA F. DŽ. DŽEIKOBSA [*F. G. JACOBS*] SECINĀJUMI,

sniegti 2005. gada 27. janvārī [1]

1. Šajā lietā Lepēns [*Le Pen*] pārsūdz Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas spriedumu, ar kuru kā nepieņemama ir noraidīta viņa prasība atcelt par Eiropas Parlamenta priekšsēdētājas 2000. gada 23. oktobra lēmumu uzskatāmu aktu, kas izteikts paziņojuma formā, par viņa Eiropas Parlamenta deputāta pilnvaru atņemšanu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais akts") [2].

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesības

3. EKL 190. panta 4. punkts paredz, ka Eiropas Parlaments izstrādā priekšlikumus par savu locekļu vispārējām tiešām vēlēšanām saskaņā ar vienotu procedūru visās dalībvalstīs vai saskaņā ar visām dalībvalstīm kopīgiem principiem un ka Padome vienprātīgi pieņem attiecīgos noteikumus un iesaka šīm dalībvalstīm tos pieņemt.

2. Apelācijas sūdzības iesniedzējs jo īpaši apstrīd atzinumu, ka apstrīdētais akts nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets EKL 230. panta nozīmē, jo tā mērķis nebija radīt tiesiskas sekas.

4. 1976. gada 20. septembrī Padome pieņēma Lēmumu 76/787/EOTK, EEK, *Euratom* par Aktu par Asamblejas pārstāvju ievēlēšanu vispārējās tiešās vēlēšanās [3], kas bija pievienots šim lēmumam (turpmāk tekstā — "1976. gada akts").

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

2 — 2003. gada 10. aprīļa spriedums lietā T-353/00 *Le Pen*/Parlaments (*Recueil*, II-1729. lpp.).

3 — OV L 278, 1., 5. lpp.

5. Saskaņā ar 1976. gada akta 3. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta pārstāvjus "ievēlē uz pieciem gadiem".

6. 1976. gada akta 6. panta 1. punktā ir uzskaitīti amati, ar kādiem nevar apvienot Eiropas Parlamenta deputāta amatu, un šī panta 2. punktā turklāt paredzēts, ka katra dalībvalsts "7. panta 2. punktā paredzētajos apstākļos var noteikt savas normas attiecība uz amatu nesavienojamību".

7. 6. panta 3. punktā ir paredzēts:

"[Eiropas Parlamenta deputātus], uz kuriem 3. pantā minētā piecu gadu laikā tiek attiecināts 1. un 2. punkts, nomaina saskaņā ar 12. pantu."

8. 1976. gada akta 7. panta 1. punktā paredzēts, ka Eiropas Parlaments izstrādā priekšlikumus par vienotu vēlēšanu procedūru. Neņemot vērā Parlamenta sagatavotos projektus, līdz prāvas faktu rašanās brīdim [šāda] vienota sistēma nav pieņemta.

9. [1976. gada akta] 7. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Līdz brīdim, kad stājas spēkā vienota vēlēšanu procedūra, un atbilstīgi pārējiem šā Akta noteikumiem vēlēšanu procedūru katrā dalībvalstī reglamentē šīs valsts tiesību normas."

10. 1976. gada akta 12. pantā ir paredzēts:

"1) Kamēr nav stājusies spēkā 7. panta 1. punktā minētā vienotā vēlēšanu procedūra un atbilstīgi pārējiem šā Akta noteikumiem, katra dalībvalsts nosaka piemērotu kārtību, kādā uz atlikušo amata pilnvaru laiku aizpildāmas vietas, kas atbrīvojas 3. pantā minēto piecu gadu laikā.

2) Ja vieta atbrīvojas saskaņā ar dalībvalsts tiesību normām, attiecīgā dalībvalsts to dara zināmu [Eiropas Parlamentam], un [tas] minēto faktu pieņem zināšanai.

Visos pārējos gadījumos [Eiropas Parlaments] konstatē, ka atbrīvojusies vieta, un par to informē attiecīgo dalībvalsti."

11. Eiropas Parlamenta Reglamenta (turpmāk tekstā — "Reglaments")[4] 7. pantu sauc "Pilnvaru pārbaude". [Tā] 4. punktā paredzēts:

"[Atbildīgā] komiteja nodrošina, lai Eiropas Savienības dalībvalstu vai Eiropas Savienības iestādes nekavējoties paziņotu Parlamentam visu informāciju, kas var ietekmēt deputāta pienākumu pildīšanu Eiropas Parlamentā vai aizvietotāju secību, minot dienu, kad pilnvaras stājas spēkā, ja deputātu iecelj.

Kad dalībvalstu attiecīgās iestādes uzsāk procedūru, kas var beigties ar deputāta pilnvaru atņemšanu, Parlamenta priekšsēdētājs prasa, lai viņu regulāri informē par procedūras virzību. Parlamenta priekšsēdētājs nodod šo jautājumu atbildīgajai komitejai, pēc kuras priekšlikuma Parlaments var pieņemt nostāju šajā jautājumā."

12. Reglamenta 8. panta 6. punktā ir paredzēts:

"Par deputāta pilnvaru izbeigšanās un brīvas vietas parādīšanās dienu uzskata:

— ja deputāts atkāpjas — dienu, kurā Parlaments saskaņā ar atkāpšanās protokolu ir paziņojis, ka vieta ir brīva;

— ja saskaņā ar attiecīgās valsts vēlēšanu likumu vai saskaņā ar [1976. gada akta] 6. pantu deputāts ieņem ar Eiropas Parlamenta deputāta mandātu nesavienojamu amatu — dienu, kuru norādījušas dalībvalstu vai Eiropas Savienības kompetentās iestādes."

13. Reglamenta 8. panta 9. punktā ir paredzēts:

"Parlaments patur sev tiesības izskatīto mandātu pasludināt par nederīgu vai atbrīvojušos deputāta vietu neizsludināt, ja deputāta mandāta apstiprināšana vai atkāpšanās ir notikusi būtiskas kļūdas vai maldības dēļ."

Francijas tiesības

14. 1977. gada 7. jūlija Likuma Nr. 77-729 par Eiropas Kopienas Asamblejas pārstāvju

4 — OV 1999, L 202, 1. lpp.

vēlēšanām, kurā izdarīti grozījumi (turpmāk tekstā — "1977. gada likums")[5], 5. pantā ir paredzēts, ka mandāts tiek zaudēts, ja [pilnvaru laikā] rodas iemesli, kas Eiropas Parlamenta deputātam nepieļauj iespēju tikt ievēlētam un ka šo nepieļaujamību konstatē ar dekrētu.

15. 1977. gada likuma 25. pantā ir paredzēts:

"[Eiropas Parlamenta deputātu] vēlēšanas var apstrīdēt strīdus kārtībā Valsts padomē ikkatrs vēlētājs desmit dienu laikā pēc balsošanas rezultātu izziņošanas visos šī likuma piemērošanas aspektos. Nolēmumu taisa plēnums.

Prasības pieteikumam nav apturošas iedarbības."

17. Ar 1999. gada 23. novembra spriedumu Francijas Kasācijas tiesa (*Cour de cassation*) (Krimināllietu palāta) noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja apelācijas sūdzību par Versaļas Apelācijas tiesas (*Cour d'appel de Versailles*) 1998. gada 17. novembra lēmumu, atzīstot par vainīgu, cita starpā, vardarbībā pret valsts iestādes darbinieku (*personne dépositaire*) tā pienākumu izpildes laikā, kad minētās vardarbības īstenotājam cietušā statuss ir acīmredzams vai zināms. Par šo nodarījumu apelācijas sūdzības iesniedzējs saņēma brīvības atņemšanu uz trīs mēnešiem nosacīti un naudas sodu FRF 5 000 apmērā. Ar papildsodu viņu atzina par nepiemērotu ievēlēšanai uz vienu gadu.

18. Ņemot vērā šo notiesāšanu un atbilstoši 1977. gada likuma 5. panta otrajai daļai, Francijas premjerministrs ar 2000. gada 31. marta dekrētu (turpmāk tekstā — "dekrēts") atzina, ka "Žana Marī Lepēna ierobežojums tikt ievēlētam pārtrauc viņa Eiropas Parlamenta pārstāvja mandātu".

Fakti

16. Apelācijas sūdzības iesniedzēju ievēlēja par Eiropas Parlamenta deputātu 1999. gada 13. jūnijā.

19. Francijas Ārlietu ministrijas ģenerālsekretārs apelācijas sūdzības iesniedzējam paziņoja par [šo] dekrētu, nosūtot vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 5. aprīli. Šajā vēstulē bija minēts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs var celt prasību, lai apstrīdētu [šo] dekrētu Francijas Valsts padomē (*Conseil d'État*), divu mēnešu laikā no paziņojuma saņemšanas [dienas].

5 — 1977. gada 8. jūlija *JORF*, 3579. lpp.

20. Eiropas Parlamenta 2000. gada 3. maija plenārsēdes ziņojumā ar virsrakstu "[Apelācijas sūdzības iesniedzēja] parlamentārā mandāta atņemšana", ir konstatēts:

"[Parlamenta] priekšsēdētāja paziņoja, ka viņa 2000. gada 26. aprīlī no Francijas iestādēm ir saņēmusi Vedrīna [*Védrine*], Francijas ārlietu ministra, un Moskoviči [*Moscovici*], Valsts ministra Eiropas lietu jautājumos, vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 20. aprīli, kam pievienoti dokumenti par [apelācijas sūdzības iesniedzēja] parlamentārā mandāta atņemšanu. Viņa paziņoja, ka atbilstīgi [Eiropas Parlamenta Reglamenta] 7. panta 4. punkta otrai daļai viņa šo lietu nodotu Juridiskajai komisijai [..]."

21. Juridiskā un iekšējā tirgus komisija (turpmāk tekstā — "Juridiskā komisija") savās sanāksmēs 2000. gada 4., 15. un 16. maijā aiz slēgtām durvīm pārbaudīja apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesiskās iespējas.

22. 2000. gada 18. maijā plenārsēdē Parlamenta priekšsēdētāja pēc tam, kad paziņoja, ka par Francijas paziņojumu par apelācijas sūdzības iesniedzēja mandāta atņemšanu viņa lūgusi Juridiskās komisijas ieteikumus, nolasīja komisijas priekšsēdētāja 2000. gada 17. maija vēstuli, kas bija formulēta šādi:

"Priekšsēdētājas kundze,

2000. gada 16. maija sanāksmē Juridiskā komisija un Iekšējā tirgus komisija atgriezās pie Žana Marī Lepēna jautājuma izskatīšanas. Komisija apzinās, ka Francijas Republikas premjerministra dekrēts, kas tika paziņots Lepēnam 2000. gada 5. aprīlī un publicēts "Francijas Republikas Oficiālajā Vēstnesī" (*Journal officiel de la République franaise*) 2000. gada 22. aprīlī, tagad ir kļuvis izpildāms. Tomēr komisija uzsver, kā tas ir arī norādīts vēstulē, ar kuru par dekrētu tika paziņots ieinteresētajai personai, ka tai ir tiesības celt prasību Valsts padomē (*Conseil d'État*) un šo prasību var papildināt ar pieteikumu apturēt dekrēta izpildi.

Ievērojot vakar pieņemto lēmumu nerekomendēt Eiropas Parlamentam šobrīd formāli pieņemt zināšanai dekrētu par Lepēnu, komisija izvērtēja iespējamos tālākos soļus. Apstiprinot šādu lēmumu, Tapī [*Tapie*] lieta tika izvirzīta kā vadošais precedents, kā rezultātā Eiropas Parlaments formāli pieņems zināšanai dekrētu, ar kuru atņem [deputāta mandātu] tikai pēc tam, kad būs notecējis prasības celšanas termiņš Valsts padomē vai attiecīgā gadījumā pēc tās sprieduma."

23. Parlamenta priekšsēdētāja darīja zināmu savu nodomu "ievērot Juridiskās komisijas ieteikumu".

24. 2000. gada 5. jūnijā apelācijas sūdzības iesniedzējs iesniedza Valsts padomē lūgumu atcelt [2000. gada 31. marta] dekrētu.

25. Ar 2000. gada 9. jūnija vēstuli Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja informēja Vedrīnu un Moskoviči:

"Atbilstoši Juridiskās komisijas un Iekšējā tirgus komisijas ieteikumiem šķiet pareizi, ka sakarā ar mandāta atņemšanas neatgriezenisko raksturu [..] Eiropas Parlaments formāli [pieņems] zināšanai 2000. gada 31. marta dekrētu tikai pēc tam, kad būs notecējis prasības celšanas termiņš Valsts padomē vai attiecīgā gadījumā pēc tās sprieduma."

26. Ar 2000. gada 13. jūnija vēstuli Moskoviči informēja Parlamenta priekšsēdētāju par to, ka Francijas valdība formāli apstrīd šīs institūcijas 2000. gada 18. maija sanāksmē pieņemto pozīciju atteikties pieņemt zināšanai dekrētā [noteikto] apelācijas sūdzības iesniedzēja deputāta mandāta atņemšanu. Vēstulē teikts, ka šādi Eiropas Parlaments neievēro 1976. gada akta 12. panta 2. punktu un ka izvirzītais pamats nekādā veidā nevar attaisnot šādu pārkāpumu. Tāpēc Parlamentu lūdza [jautājumu par] pilnvaru atņemšanu "nekavējoties" pieņemt zināšanai.

27. Parlamenta priekšsēdētāja 2000. gada 16. jūnijā nosūtīja atbildes vēstuli, informējot, ka Parlaments "pieņems zināšanai Lepēna mandāta atņemšanu tad, kad [dekrēts] vairs nebūs apstrīdams", kas vēl nav noticis, jo Francijas Valsts padomē ir iesniegta prasība atcelt minēto dekrētu. Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja attaisnoja šādu nostāju, atsaucoties uz Tapī lietas precedentu un tiesiskās drošības prasību.

28. 2000. gada 6. oktobrī Francijas Valsts padome noraidīja apelācijas iesniedzēja prasību.

29. 2000. gada 17. oktobrī Francijas Pastāvīgā pārstāvniecība Eiropas Savienībā pārsūtīja Parlamenta priekšsēdētājai Vedrīna un Moskoviči vēstuli, kas datēta ar 2000. gada 12. oktobri. Abi ministri uzsvēra, ka Francijas valdība vienmēr ir "stingri apstrīdējusi" Eiropas Parlamenta nostāju par vajadzību nogaidīt līdz Francijas Valsts padomes sprieduma pieņemšanai par apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību par dekrēta atcelšanu — nostāju, ko šī valdība uzskatīja par pretēju "1976. gada akta burtam un garam". Pēc paziņojuma, ka Francijas Valsts padome ir noraidījusi apelācijas iesniedzēja prasību, viņi piebilda:

"Mēs sagaidām, ka Eiropas Parlaments rīkosies atbilstoši Kopienu tiesībām un ar balsojumu, cik vien ātri iespējams, pieņems zināšanai Lepēna mandāta atņemšanu, neizpildes gadījumā paturot tiesības celt prasību tiesā."

30. Atbilstīgi 2000. gada 23. oktobra sēdes debašu protokolam kontekstā ar darba kārtības jautājumu "priekšsēdētājas paziņojums", šī Parlamenta priekšsēdētāja sniedza šādu paziņojumu:

"Es Jums daru zināmu to, ka 2000. gada 19. oktobrī es saņēmu Francijas Republikas kompetentās iestādes oficiālu paziņojumu par Valsts padomes 2000. gada 6. oktobra spriedumu, ar kuru ir noraidīta prasība, ko Žans Marī Lepēns cēla pret Francijas premjerministra 2000. gada 31. marta dekrētu, ar kuru paredz pārtraukt viņa Eiropas Parlamenta deputāta mandātu.

Es Jūs informēju arī par to, ka esmu saņēmusi Lepēna apžēlošanas lūguma Francijas Republikas prezidentam Žakam Širakam [*Jacques Chirac*] kopiju, ko viņa labā ir iesnieguši Šarls de Golls [*Charles de Gaulle*], Karls Langs [*Carl Lang*], Žans Klods Martiness [*Jean-Claude Martinez*] un Bruno Golnišs [*Bruno Gollnisch*]."

31. Tad Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja deva vārdu Juridiskās komisijas priekšsēdētājai, kura paziņoja:

"Priekšsēdētājas kundze, Juridiskā un Iekšējā tirgus komisija pēc apspriedēm sanāksmēs, kas notika šī gada 15. un 16. maijā, vienojās ieteikt apturēt paziņojuma sniegšanu plenārsēdē par Eiropas Parlamenta konstatāciju par mandāta atņemšanu Žanam Marī Lepēnam. Es uzsveru, ka Juridiskā komisija ieteica apturēt šī paziņojuma sniegšanu līdz laikam, kamēr būs notecējis termiņš Lepēna prasības celšanai Francijas Valsts padomē vai pēc tās sprieduma. Es šeit citēšu 17. maija vēstules tekstu, kuru Jūs pati, priekšsēdētājas kundze, nolasījāt Eiropas Parlamentā.

Valsts padome — kā Jūs minējāt — noraidīja šo prasību un mūs attiecīgi informēja par šo noraidījumu. Tā rezultātā vairs nav pamata atlikt šī paziņojuma sniegšanu Eiropas Parlamentā, kas ir obligāts saskaņā ar primārajiem tiesību aktiem, konkrēti — [1976. gada akta] 12. panta 2. punktu.

Apžēlošanas lūgums, kuru Jūs, priekšsēdētājas kundze, pieminējāt, šo stāvokli nekādā ziņā nemaina, jo tas neattiecas uz prasību tiesā. Kā uz to norāda pats šī lūguma nosaukums, tas ir publiskas iestādes lēmums, kas neskar Francijas valdības dekrētu, kurš, saskaņā ar Juridiskās komisijas rekomendāciju, ir jāpaziņo plenārsēdē."

32. Pēc šīs uzstāšanās Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja paziņoja:

"Saskaņā ar [1976. gada akta] 12. panta 2. punktu Eiropas Parlaments pieņem zinā-

šanai Francijas valdības paziņojumu, ar ko konstatēta mandāta atņemšana Žanam Marī Lepēnam."

33. Pēc tam viņa aicināja apelācijas sūdzības iesniedzēju atstāt plenārsēžu zāli un pārtrauca plenārsēdi, lai tādējādi veicinātu attiecīgās personas aiziešanu.

Tiesvedība Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā

34. 2000. gada 21. novembrī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniedzot prasības pieteikumu, apelācijas sūdzības iesniedzējs cēla prasību atcelt apstrīdēto aktu.

35. Apelācijas sūdzības iesniedzējs ar atsevišķu dokumentu, kas šajā kancelejā reģistrēts tajā pašā dienā, lūdza apturēt apstrīdētā akta piemērošanu pagaidu noregulējuma veidā.

36. Atbildot uz Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja prasību Parlamentam 2000. gada 15. decembra tiesas sēdē, Eiropas Parlamenta finanšu un finanšu kontroles ģenerāldirektors 2000. gada 18. decembra paziņojumā cita starpā apstiprināja, ka apelācijas prasības iesniedzējs ir "saņēmis ceļošanas un uzturēšanās pabalstus un visus citus pabalstus, kas paredzēti [..] līdz viņa mandāta termiņa beigām".

37. Francijas iestādes, kas arī atbildēja uz Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja prasību [minētajā] tiesas sēdē, ar 2001. gada 5. janvāra vēstuli apstiprināja, ka tās turpinājušas maksāt apelācijas sūdzības iesniedzējam algu līdz 2000. gada 24. oktobrim.

38. Ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 26. janvāra rīkojumu, "lēmuma, kas pieņemts Eiropas Parlamenta priekšsēdētājas 2000. gada 23. oktobra paziņojuma formā tiktāl, ciktāl šis paziņojums izveido Eiropas Parlamenta lēmumu, ar kuru šis parlaments pieņēma zināšanai prasītāja Eiropas Parlamenta deputāta mandāta atņemšanu", piemērošana tika apturēta [6].

Pirmās instances tiesas spriedums

39. Parlaments, ko atbalstīja Francija, kas iestājusies lietā, apgalvoja, ka prasība nav pieņemama to pamatu dēļ, ka, pirmkārt,

6 — 2001. gada 26. janvāra rikojums lietā T-353/00 R *Le Pen/ Parlaments* (*Recueil*, II-125. lpp.).

nepastāv "Kopienu kompetence, ja tās deputātu [amatu] nesavienojamība vai neiespējamība [tikt ievēlētam] izriet no valstu tiesībām", un, otrkārt, ka nav tiesību akta, ko varētu apstrīdēt EKL 230. panta ietvaros.

40. Par otro argumentu Pirmās instances tiesa nosprieda šādi:

"77. Ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai tādi pasākumi, kas rada juridiski saistošu iedarbību, kas ietekmē prasītāja intereses, grozot tā tiesisko stāvokli, ir akti, kuru atcelšanai var celt prasību EKL 230. panta ietvaros (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un Pirmās instances tiesas 1999. gada 4. marta spriedums lietā T-87/96 *Assicurazioni Generali* un *Unicredito*/Komisija, *Recueil*, II-203. lpp., 37. punkts). Tādējādi prasību atcelt tiesību aktu var celt par visiem iestāžu pieņemtajiem aktiem, neņemot vērā to būtību vai formu, ja tie paredz radīt tiesisku iedarbību (Tiesas 1971. gada 31. marta spriedums lietā 22/70 Komisija/Padome, *Recueil*, 263. lpp., 42. punkts).

78. Šajā gadījumā apstrīdētais akts ir Eiropas Parlamenta priekšsēdētājas paziņojums 2000. gada 23. oktobra plenārsēdē, atbilstoši kuram "saskaņā ar [1976. gada akta] 12. panta 2. punktu Eiropas Parlaments pieņem zināšanai Francijas valdības paziņojumu, ar ko konstatēta mandāta atņemšana [prasītājam]".

79. Tāpēc ir jāizvērtē, vai šis paziņojums rada juridiski saistošu iedarbību, kas ietekmē prasītāja intereses, īpašā veidā grozot tā tiesisko stāvokli.

80. Šajā sakarā ir jāatgādina juridiskais konteksts, kādā tika pieņemts iepriekšminētais paziņojums.

81. Ir zināms, ka faktu rašanās brīdī nekāda vienota vēlēšanu procedūra Eiropas Parlamenta deputātu vēlēšanām nebija stājusies spēkā.

82. Tā rezultātā saskaņā ar 1976. gada akta 7. panta 2. punktu vēlēšanu procedūra šīm vēlēšanām joprojām noritēja saskaņā ar katras dalībvalsts noteikumiem.

83. Tādējādi it īpaši no 1976. gada akta 12. panta 2. punkta pirmās daļas izriet, ka "saskaņā ar kādas dalībvalsts tiesību normām" Eiropas Parlamenta deputāta vieta var kļūt vakanta.

84. Piemērojot 1976. gada aktu, Francijas Republika tostarp pieņēma 1977. gada likumu. Šī likuma 2. pants paredz, ka Eiropas Parlamenta deputātu vēlēšanas regulē "Vēlēšanu kodeksa 1. grāmatas 1. daļa un turpmāko sadaļu noteikumi". Šī paša likuma 5. pants, kas atrodas III sadaļā [ar nosaukumu] "Nosacījumi tiesībām tikt ievēlētam un neiespējamībai tikt ievēlētam, nesavienojamība", tostarp paredz, ka "vēlēšanu kodeksa panti LO 127.–LO 130-1. ir piemērojami [Eiropas Parlamenta deputātu] vēlēšanām [..]" un ka "mandāts tiek zaudēts, ja tā laikā rodas iemesli, kas nepieļauj iespēju tikt ievēlētam [..]", un ka "to konstatē ar dekrētu".

85. 1976. gada 12. panta 2. punkts izšķir divas hipotēzes attiecībā uz Eiropas Parlamenta deputāta vietas vakanci.

86. Pirmo hipotēzi paredz šo noteikumu pirmā daļa un aptver gadījumus, kuros vieta kļūst vakanta "saskaņā ar [..] dalībvalsts tiesību normām". Otrā hipotēze, kura paredzēta šo pašu noteikumu otrajā daļā, ir piemērojama "visos pārējos gadījumos".

87. Šajā sakarā ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, pirmā hipotēze neaprobežojas ar [amata] nesavienojamības gadījumiem, ko paredz 1976. gada akta 6. pants, bet ietver arī gadījumus, kad nav iespējams tikt ievēlētam. Patiesi, 1976. gada akta 6. panta 3. punkts norāda, ka Eiropas Parlamenta deputātus, uz kuriem attiecas "1. un 2. punkts", aizstāj "saskaņā ar 12. pantu". Tomēr no šīs atsauces nevar secināt, ka šis pants attiecas vienīgi uz 6. panta 1. un 2. punktā paredzētajiem [amatu] nesavienojamības gadījumiem. Turklāt ir jāatzīst, ka šis 12. pants nekur neatsaucas uz [amatu] "nesavienojamības" jēdzienu, bet izmanto daudz plašāku "[vietas] vakances" jēdzienu.

88. 1976. gada akta 12. panta 2. punktā paredzētajā pirmajā hipotēzē Eiropas Parlamenta loma ir ierobežota ar "pieņemšanu zināšanai" par to, ka attiecīgās personas vieta kļūst vakanta. Otrās hipotēzes gadījumā, kas, piemēram, aptver gadījumus, kad atkāpjas kāds deputāts, "Eiropas Parlaments konstatē, ka ir vakance, un par to informē attiecīgo dalībvalsti".

89. Tā kā šajā gadījumā apstrīdētais akts tika pieņemts, piemērojot 1976. gada akta 12. panta 2. punkta pirmo daļu, ir jānosaka šajā regulējumā paredzētās "pieņemšanas zināšanai" procedūras ietvari.

90. Šajā sakarā ir jāuzsver, ka "pieņemšanas zināšanai" procedūra ir saistīta nevis ar attiecīgās personas mandāta atņemšanu, bet gan ar vienkāršu faktu, ka šīs personas vieta kļūst vakanta, piemērojot dalībvalstī spēkā esošus noteikumus. Citiem vārdiem sakot, Eiropas Parlamenta loma nekādā veidā neietver mandāta atņemšanas "īstenošanu", kā to apgalvo prasītājs, bet gan aprobežojas ar konstatācijas, ko jau ir veikušas valsts iestādes, "pieņemšanu zināšanai" par to, ka vieta kļūst vakanta, proti, par iepriekš pastāvošu tiesisku stāvokli, kas izriet vienīgi no šo iestāžu lēmuma.

91. Eiropas Parlamenta pārbaudes pilnvaras šajā kontekstā ir īpaši ierobežotas. Tās pēc būtības ir ierobežotas ar attiecīgās personas vietas vakances esamības faktisko kontroli. Pretēji tam, kā to apgalvo prasītājs, Eiropas Parlamentam nepiekrīt pārbaudīt, vai ir ievērots process, ko paredz piemērojamās valsts tiesības vai attiecīgās personas pamattiesības. Šī kompetence faktiski piekrīt vienīgi kompetentajām valsts tiesām — vai attiecīgā gadījumā — Eiropas Cilvēktiesību tiesai. Turklāt minētajā sakarā ir jāatgādina, ka šajā lietā prasītājs aizstāvēja savas tiesības kā Francijas Valsts padomē, tā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesā. Tāpat ir jāatzīmē, ka pats Eiropas Parlaments nekad savos rakstveida apsvērumos vai tiesas sēdē nav pastāvējis uz to, ka tam būtu tik plaša pārbaudes kompetence, kā to apgalvoja prasītājs.

92. Jāpapildina, ka šāda plaša Eiropas Parlamenta pārbaudes kompetence 1976. gada akta 12. panta 2. punkta pirmās daļas ietvaros sniegtu šai iestādei iespēju apšaubīt pašu valsts iestādes pasludinātas [mandāta] atņemšanas likumību un atteikties pieņemt zināšanai to, ka vieta kļūst vakanta, gadījumā, ja šis Parlaments uzskatītu, ka pastāv nelikumība. Vienīgi Reglamenta 8. panta 9. punkts paredz iespēju Eiropas Parlamentam vakanto deputāta vietu neizsludināt un tikai tādos gadījumos, ja tas ir aicināts "konstatēt" šādu vakanci un kad "ir notikusi būtiska kļūda" vai "maldība". Tas būtu paradoksāli, ja Eiropas Parlamentam būtu plašākas izvērtēšanas iespējas gadījumā, kad tam atbilstoši valsts iestāžu konstatējumam ir vienkārši jāpieņem zināšanai tas, ka vieta kļūst vakanta, nekā gadījumā, ja tam pašam vajadzētu konstatēt, ka vieta kļūst vakanta.

93. Šie secinājumi nekādā veidā nav pretrunā [Eiropas Parlamenta] Reglamenta

7. panta 4. punkta [otrās] daļas redakcijai. Kā to pamatoti uzsvēra Eiropas Parlaments un Francijas Republika, šis noteikums ir piemērojams "pat pirms tiesību zaudēšanas" (*en amont mme de la déchéance*) un tādējādi vakantajai vietai. Šie noteikumi paredz, ka Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs nodod šo jautājumu atbildīgajai komisijai tad, "kad attiecīgās dalībvalstu iestādes uzsāk procedūru, kas var beigties ar [Eiropas Parlamenta deputāta] pilnvaru atņemšanu". Pēc tam, kad šī procedūra ir pabeigta un kad attiecīgās personas vietas vakanci ir konstatējušas kompetentās valsts iestādes, Eiropas Parlamentam saskaņā ar 1976. gada akta 12. panta 2. punkta pirmajā daļā noteikto piekrīt vienīgi pieņemt zināšanai šo vakanci. Jebkurā gadījumā Reglamenta noteikumi saskaņā ar tiesību normu hierarhijas principu nevar atkāpties no 1976. gada akta noteikumiem un piešķirt Eiropas Parlamentam plašākas kompetences robežas par tām, kas šim Parlamentam ir piešķirtas.

94. Šos secinājumus neapgāž fakts, ka līdz 2000. gada 23. oktobrim prasītājs joprojām piedalījās Eiropas Parlamenta darbā un saņēma pabalstu uz šī Parlamenta rēķina un ka līdz 2000. gada 24. oktobrim Francijas iestādes viņam maksāja algu. Starp lietas dalībniekiem nepastāv strīds par to, ka 2000. gada 31. marta dekrēts bija izpildāms. Fakts, ka Eiropas Parlaments nepieņēma zināšanai šo dekrētu laikā, kad par to paziņoja Francijas iestādes, bet gan vēlāk, un fakts, ka tādēļ prasītājam radās zināmas praktiskas sekas, negroza juridisko iedarbību, kādu, piemērojot 1976. gada akta 12. panta 2. punktu, rada šis paziņojums.

95. Tāpat prasītāja argumenti, atbilstoši kuriem, pirmkārt, 1977. gada likuma 5. pants aizskar Eiropas Parlamenta neatkarību un rada nepieļaujamu iejaukšanos tā darbībā un, otrkārt, pastāv vispārīgais princips, atbilstoši kuram "par [mandāta] atņemšanu ir jāpaziņo attiecīgajai parlamentārajai asamblejai", nav pamatoti. Kā jau tika uzsvērts iepriekš 83. punktā, no 1976. gada akta 12. panta 2. punkta pirmās daļas tieši izriet, ka Eiropas Parlamenta deputāta amata vieta var kļūt vakanta saskaņā ar "kādas dalībvalsts tiesību normām". Tā kā nekāda vienota vēlēšanu procedūra faktu rašanās brīdī nebija pieņemta, šī norma un līdz ar to 1977. gada likums bija pilnīgi piemērojami. Neraugoties uz izmaiņām Eiropas Parlamenta pilnvarās, jaunās pilnvaras, nepastāvot tāda paša ranga tiešam atceļošam aktam, nevar izraisīt tādu primāro tiesību aktu nepiemērojamību, kāds ir 1976. gada akts.

96. Pamatojoties uz to pašu pamatu, prasītāja argumentam par Kopienu tiesību

pārākumu trūkst jebkādas atbilstības. Šajā lietā faktiski nepastāv ne pretrunas, ne kolīzijas starp valsts un Kopienu tiesībām.

97. No visiem iepriekšminētajiem apsvērumiem izriet, ka pasākums, kas šajā lietā radīja juridiski saistošu iedarbību, kura ietekmē prasītāja intereses, ir 2000. gada 31. marta dekrēts. Apstrīdētā akta mērķis nebija radīt savu, no šī dekrēta nošķirtu tiesisku iedarbību.

98. Tādēļ ir jāsecina, ka apstrīdētais akts nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets EKL 230. panta nozīmē. Tādēļ šī prasība ir jānoraida kā nepieņemama bez vajadzības izvērtēt citus pamatus un argumentus attiecībā uz pieņemamību."

Apelācijas sūdzība

41. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Pirmās instances tiesas lēmumu, ka apstrīdētais akts nevar būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets un, it īpaši, ka [šī] lēmuma tiesiskā iedarbība neatšķiras no dekrēta tiesiskās iedarbības.

42. Attiecībā uz apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzējs Pirmās instances tiesai lūdza arī apturēt apstrīdētā akta piemērošanu. Šo pieteikumu par pagaidu noregulējumu Tiesas priekšsēdētājs noraidīja [7].

43. Parlaments uzskata, ka apelācijas sūdzība lielā daļā ir nepieņemama: lielākā daļa prasību ir vienkārši atkārtotas no prasībām, kas jau iepriekš iesniegtas Pirmās instances tiesai, īpaši nenorādot uz kļūdu tiesību piemērojumā, lai atsauktu šīs tiesas spriedumu. Apelācijas sūdzībā nav arī norādīta sprieduma daļa, ko pārsūdz, ne arī uzrādīti tiesiski argumenti, lai konkrēti to kritizētu.

44. Ar šo argumentu neesmu pārliecināms. Lai gan ir taisnība, ka lielā daļā apelācijas sūdzības vienkārši atkārtota prasība Pirmās instances tiesai (kā norāda Parlaments, 25.–35. punkts ir precīzi kopēts šīs prasības 21.–31. punkts, 39.–45. punkts ir precīzi kopēts 32.–38. punkts un 46.–60. punkts ir precīzi kopēts 82.–96. punkts), tomēr tā apelācijas lietā sniedz papildu informāciju, kas ļauj apzināt Pirmās instances tiesas sprieduma elementus, ko apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējs (kā redzams tālāk izklāstījumā).

7 — 2003. gada 31. jūlija rīkojums lietā C-208/03 P-R *Le Pen/ Parlaments* (*Recueil*, I-7939. lpp.).

45. Tādējādi pievērsīšos apelācijas sūdzības saturam, kura būtība ir, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērojumā, noraidot prasību par atcelšanu uz tā pamata, ka nevar celt prasību par apstrīdētā akta atcelšanu EKL 230. panta ietvaros.

46. Konkrētāk, apelācijas sūdzības iesniedzējs, pirmkārt, uzskata, ka pastāv pretruna starp Pirmās instances tiesas paziņojumu, ka, no vienas puses, apstrīdētā akta mērķis nebija radīt savu, no šī dekrēta nošķirtu tiesisku iedarbību (sprieduma 97. punkts) un, no otras puses, ka, lai gan ierobežota, Eiropas Parlamentam būtu tik plaša pārbaudes kompetence (91. punkts).

47. Mani nepārliecina šis arguments.

48. 91. punktu labāk skatīt kopā ar tā kontekstu. 85.–88. punktā Pirmās instances tiesa apsvēra 1976. gada 12. panta 2. punkta piemērošanas jomu, skaidrojot, ka nosacījumi "izšķir divas hipotēzes attiecībā uz Eiropas Parlamenta deputāta vietas vakanci", proti — "gadījumus, kuros vieta kļūst vakanta saskaņā ar [..] dalībvalsts tiesību normām", un "[visus pārējos gadījumus]". Pirmajā hipotēzē, kas "ietver arī gadījumus, kad nav iespējams tikt ievēlētam", Eiropas Parlamenta kompetence ir ierobežota ar "pieņemšanu zināšanai" par to, ka attiecīgās personas vieta kļūst vakanta. Otrās hipotēzes gadījumā, kas, piemēram, aptver gadījumus, kad atkāpjas kāds deputāts, "Eiropas Parlaments konstatē, ka ir vakance, un par to informē attiecīgo dalībvalsti".

49. Kā iepriekš izklāstīts, turpmākie divi punkti skaidro jēdzienu "pieņemšana zināšanai".

50. Kā izklāstīts iepriekš 91. un 92. punktā, Pirmās instances tiesa papildina par precīzām Parlamenta pilnvaru robežām, kad [tas] pieņem zināšanai no valsts iestādēm nākošu paziņojumu.

51. Šajos punktos neredzu neko, kas būtu pretrunā ar Pirmās instances tiesas secinājumiem, ka apstrīdētā akta mērķis nebija radīt savu, no šī dekrēta nošķirtu tiesisku iedarbību. Tieši pretēji, tie izraisa šādu secinājumu. Kā norāda iepriekš minētais, Pirmās instances tiesa uzskatāmi skaidro, tieši pretēji, tie noved pie šiem secinājumiem, ka i) "pieņemšanas zināšanai" norāda uz faktu, ka šīs personas vieta kļūst vakanta, piemērojot dalībvalstī spēkā esošus noteikumus, un ii) Parlaments var šīs vietas vakances esamību faktiski kontrolēt, piemēram, pārbaudot, vai ir izsmeltas valsts apelācijas tiesības, bet ne vairāk. No šīm ierobežotās kontroles pilnvarām izriet, ka Parlamenta "pieņemšanas zināšanai" juridiskās sekas neatšķiras no [tām] juridiskajām sekām, kas noteiktas valsts tiesību noteikumos, kuru piemērošana

lika valsts iestādēm informēt Parlamentu par to, ka vieta rezultātā kļuvusi vakanta.

52. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Eiropas Kopienas Pirmās instances tiesa ar spriedumu izkropļo 1976. gada akta 12. panta piemērošanas jomu, atzīstot, ka dekrēts bija vienīgais akts, kas radīja tādas juridiski saistošas sekas, kas ietekmē viņa intereses [8]. Apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucas uz tādiem judikatūras piemēriem, kuros [Eiropas] Kopienu judikatūrā ir apstiprināts, ka Komisijas Rīcības kodekss [9], Komisijas paziņojums [10] un Komisāra oficiālā pārstāvja paziņojums [11] bija akti, kurus varēja apstrīdēt. Viņš piebilst, ka būtisks ir arī akta autora nodoms. Šajā lietā Juridiskā komisija un Eiropas Parlamenta priekšsēdētāja uzskatīja, ka pieņemšana zināšanai Parlamentā mainīja apelācijas sūdzības iesniedzēja statusu. Tādējādi Pirmās instances tiesai šķita, ka jāizšķir apstrīdētā akta juridiskās un praktiskās sekas, nospriežot, ka tas, ka Eiropas Parlaments nepieņēma zināšanai šo dekrētu, tiklīdz par to paziņoja, un tas, ka tādēļ prasītājam radās zināmas praktiskas sekas, negroza juridisko iedarbību, kādu, piemērojot 1976. gada akta 12. panta 2. punktu, rada šis paziņojums [12].

53. Apelācijas sūdzības iesniedzējs piebilst, ka Tiesa tās judikatūrā skaidri nenodala atšķirību starp juridiskajām sekām un praktiskajām sekām, un kā piemēru min lēmumus, kuros noteikts, ka [arī] vienkārši personai uzlikts pienākums satur juridiskas sekas [13], kā tas ir lēmuma gadījumā, kas personu pakļauj finanšu riskam [14], kā tas ir gadījumā, ja informāciju pieprasa ar lēmumu, kas pieņemts atbilstīgi Regulas Nr. 17 11. panta 5. punktam [15], jo informācijas nesniegšanas gadījumā attiecīgajam uzņēmumam var piemērot naudas sodu [16].

54. Daudz kas no iepriekš 48.–51. punktā analizētā ir atbilstošs arī kontekstā ar apelācijas sūdzības iesniedzēja otro argumentu. No attiecīgiem Pirmās instances tiesas sprieduma punktiem, kas iepriekš apkopoti vai izklāstīti, ir skaidrs, ka Pirmās instances tiesa rūpīgi izskaidro, kāpēc tā uzskata, ka apstrīdētajam aktam nav juridiski saistošu seku. Šķiet, ka Pirmās instances tiesas sniegtā analīze ir pareiza. 1976. gada akta 12. panta 2. punkts ir tieši attiecināms uz gadījumu, ja amata vieta kļūst vakanta "saskaņā ar kādas dalībvalsts tiesību normām". Konkrētās dalībvalstu tiesību normas, ar īpašu norādi uz Eiropas Parlamentu, paredz, ka mandātu zaudē, ja pilnvaru laikā rodas iemesli, "kas Eiropas Parlamenta deputātam nepieļauj iespēju tikt ievēlētam un ka šo nepieļaujamī-

8 — Skat. sprieduma 97. punktu.

9 — 1991. gada 13. novembra spriedums lietā C-303/90 Francija/Komisija (*Recueil*, I-5315. lpp.).

10 — 1993. gada 16. jūnija spriedums lietā C-325/91 Francija/Komisija (*Recueil*, I-3283. lpp.).

11 — 1994. gada 24. marta spriedums lietā T-3/93 *Air France*/Komisija (*Recueil*, II-121. lpp.).

12 — Skat. sprieduma 94. punktu.

13 — 1959. gada 17. jūlija spriedums apvienotajās lietās 32/58 un 33/58 *SNUPAT*/Augstā Iestāde (*Recueil*, 275. lpp.).

14 — 1992. gada 27. februāra spriedums lietā T-19/91 *Vichy*/Komisija (*Recueil*, II-415. lpp.).

15 — Padomes 1962. gada 6. februāra Regula Nr. 17, Pirmā regula par Līguma [81]. un [82]. panta īstenošanu (OV 13, 204. lpp.).

16 — 1994. gada 9. novembra spriedums lietā T-46/92 *Scottish Football Association*/Komisija (*Recueil*, II-1039. lpp., 13. punkts).

bu konstatē ar dekrētu" [17]. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ierobežojumus tikt ievēlētam šādi konstatēja, Parlamentam par to paziņoja un, atbilstoši 12. panta 2. punkta prasībām, tas šo faktu pieņēma zināšanai.

55. Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Parlaments, precīzāk tā priekšsēdētāja, lēma par viņa tiesisko stāvokli, kas norāda uz to, ka apstrīdētais akts automātiski neizriet no cita teksta; tieši pretēji, tas nozīmē, ka akts bija pamatots uz faktu un tiesību vērtējumu.

56. Nav skaidrs, kuru sprieduma punktu apelācijas sūdzības iesniedzējs kritizē; tāpēc šī iemesla dēļ trešais apelācijas sūdzības pamats var būt nepieņemams. Tomēr pieņemu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs atsaucas uz procedūru, kas izraisīja apstrīdētā akta pieņemšanu, jo īpaši to, ka Parlamenta priekšsēdētāja procedūrā iesaistīja Juridisko komisiju. Šo lēmumu pieņēma saskaņā ar Eiropas Parlamenta Reglamenta 7. panta 4. punkta otro daļu [18].

57. Jāatzīst, ka šīs daļas pēdējais teikums norāda uz zināmu diskrecionāro varu. Tomēr ir acīmredzami, ka konkrētajā lietā, Parlaments nostāju nepieņēma līdz laikam, kad apelācijas sūdzības iesniedzējs bija izsmēlis visas viņam pieejamās valstī noteiktās apelācijas tiesību iespējas, kas ir brīdis, kad tas dekrētu "pieņēma zināšanai"; to pieņemot, tam nebija nekādas diskrecionārās varas. Lai gan [Reglamenta] 7. panta 4. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka Parlamenta priekšsēdētājs nodod šo jautājumu atbildīgajai komitejai, pēc kuras priekšlikuma Parlaments "var pieņemt nostāju šajā jautājumā", tas nenozīmē, ka pastāv diskrecionārā vara, ja nostāja, ko pieņem Parlamenta priekšsēdētāja, nepārprotami ir atkarīga no citiem noteikumiem. Neuzskatu, ka vienīgi juridisku konsultāciju meklējumi ir pierādījums diskrecionāras varas esamībai: galu galā ieteikums var būt tāds, ka diskrecionārā vara nepastāv. Šajā lietā Parlamenta priekšsēdētāja izmantoja pilnvaras lūgt padomu, bet attiecīgā rīcība un "lēmums", ko EKL 230. panta ietvaros pārsūdz apelācijas sūdzības iesniedzējs, ir "pieņemšana zināšanai", un, kā to pierāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, citi apelācijas sūdzības pamati, un šajā gadījumā diskrecionārā vara nepastāvēja.

58. Apelācijas sūdzības iesniedzējs piebilst, ka Pirmās instances tiesas atsauce uz to, ka viņš aizstāvēja savas tiesības kā Francijas Valsts padomē, tā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesā, atklāj, ka Parlaments ir veicis faktu un tiesību vērtējumu, tādējādi patiešām akts varētu būt apstrīdams [19].

59. Šo argumentu nevaru pieņemt. Pirmās instances tiesa tās sprieduma 91. punktā faktiski saka tieši pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzējs, proti, ka

17 — Skat. iepriekš 14. punktu.

18 — Izklāstīts iepriekš 11. punktā.

19 — Skat. sprieduma 91. punktu. Var minēt, ka 2001. gadā Eiropas Cilvēktiesību tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību pret sodu, ko piespriedusi Francija.

"Eiropas Parlamentam nepiekrīt pārbaudīt, vai ir ievērots process, ko paredz piemērojamās valsts tiesības vai attiecīgās personas pamattiesības. Šī kompetence faktiski piekrīt vienīgi kompetentajām valsts tiesām — vai attiecīgā gadījumā — Eiropas Cilvēktiesību tiesai". Pirmās instances tiesa pēc tam min, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs patiešām ir aizstāvējis savas tiesības šajās tiesās: to minot, šī tiesa vienkārši izklāsta faktus, kas atklāj, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam pastāv citi līdzekļi savu tiesību izmantošanai, lai pārsūdzētu tos valsts pasākumus, kas skar viņa tiesības, un ka viņš ir izmantojis šīs iespējas. Tāpēc, ka bijusi šī atsauce, nenozīmē, ka Eiropas Parlamentam bija faktu un tiesību izvērtēšanas pilnvaras tādā veidā, lai "pieņemšana zināšanai" kļūtu par aktu, kas būtu apstrīdams EKL 230. panta ietvaros.

60. Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka apstrīdētajam aktam bija vajadzīgi ieviešanas pasākumi [20], it īpaši ievērojot apstākli, ka Francija pēc dekrēta un līdz apstrīdētā akta pieņemšanai turpināja viņam maksāt algu.

61. Var pieņemt, ka ar šo apelācijas sūdzības pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs kritizē Pirmās instances tiesas formulējumu sprieduma 94. punktā, ka tās atzinums, ka Eiropas Parlamenta izvērtēšanas pilnvaras ir jo īpaši ierobežotas, "neapgāž fakts, ka līdz 2000. gada 23. oktobrim prasītājs joprojām piedalījās Eiropas Parlamenta darbā un saņēma pabalstu uz šī Parlamenta rēķina un ka līdz 2000. gada 24. oktobrim Francijas iestādes viņam maksāja algu". Bet tā kā Pirmās instances tiesa turpināja, norādot, ka starp lietas dalībniekiem nepastāv strīds par to, ka dekrēts bija izpildāms. Tā kā no Juridiskās komisijas 2000. gada 17. maija vēstules Parlamenta priekšsēdētājai ir acīmredzams, ko Parlamentā nolasīja nākamajā dienā [21], Parlaments nepieņēma zināšanai šo dekrētu nekavējoties, kad par to paziņoja Francijas iestādes, jo tas nolēma nogaidīt līdz laikam, "kad būs notecējis prasības celšanas termiņš Valsts padomē vai attiecīgā gadījumā pēc tās sprieduma". Kā norāda Pirmās instances tiesa, "tādēļ prasītājam radās zināmas praktiskas sekas, kas izrietēja [no aizkavētās pieņemšanas zināšanai]"; Pirmās instances tiesa tomēr turpināja, manuprāt, pareizi nosakot, ka šīs praktiskās sekas "negroza juridisko iedarbību, kādu, piemērojot 1976. gada akta 12. panta 2. punktu, rada šis paziņojums".

62. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzējs interpretē sprieduma 97. punktu, kurā Pirmās instances tiesa noteica, ka apstrīdētā akta mērķis nebija radīt savu, no šī dekrēta nošķirtu tiesisku iedarbību, kā tāda principa izpausmi, ka apstiprinošu aktu nevar apstrīdēt EKL 230. panta ietvaros. Saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzēja viedokli, šo principu, kas ir skaidri formulēts spriedumā lietā *Irish Cement* [22], piemēro tikai gadījumos, ja apstiprinošā akta rezolutīvā daļa ir

20 — Tāpat kā 1984. gada 10. aprīļa spriedumā lietā 108/83 Luksemburga/Parlaments (*Recueil*, 1945. lpp., 21. un 22. punkts).

21 — Skat. iepriekš 22. punktu.

22 — 1988. gada 15. decembra spriedums apvienotajās lietās 166/86 un 220/86 (*Recueil*, 6473. lpp.).

identiska agrāka pasākuma rezolutīvajai daļai, kā tas nav šajā konkrētajā gadījumā. Turklāt abi lēmumi ir pieņemti atšķirīgā kontekstā, jo Eiropas Parlaments ņēma vērā jaunās juridiskās īpatnības, kas pa to laiku bija radušās, ieskaitot Valsts padomes lēmumu.

63. Tomēr šī sprieduma 97. punktā neredzu neko tādu, kas norādītu uz to, ka Pirmās instances tiesa būtu atsaukusies uz teoriju par apstiprinošu aktu. Patiešām, pamatā visam spriedumam, kura 97. punkts ir tā priekšpēdējais punkts (neskaitot punktu par tiesāšanās izdevumiem) un priekšvārds gala secinājumam, ir domāts, lai demonstrētu — manuprāt, pareizi — ka dekrēts un apstrīdētais akts ir konceptuāli un praktiski atšķirīgi.

64. Kā tas redzams no iepriekš minētā, uzskatu, ka visi apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītie apelācijas sūdzības pamati ir nepamatoti un/vai nepieņemami; atbilstoši secinu, ka apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Secinājumi

65. Iepriekš minēto iemeslu dēļ uzskatu, ka Tiesai ir jāspriež šādi:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) apelācijas sūdzības iesniedzējs atlīdzina tiesāšanās izdevumus.